

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Prima Pars Et Prima Secundæ Divi Thomæ Complectvntvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores & praxim spectantes, quæ peculiarem cum
Scholasticis habent connexionem, declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1659

Sect. III. Solvuntur alia argumenta pro præfinitione nostrorum actuum: Vbi
de speciali Dei amore erga electos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-13718

habet in manu suâ corda hominum, etc.

sed quia, cum Deus per scientiam conditionatam omnes omnino circumstantias perfectissimè noverit, & in quibus homo sit consensurus, potest semper dare auxilium congruum, seu illud cui homo infallibiliter præbebit consensum, sicque habet hoc sensu in manu suâ corda hominum; habet quippe media, quibus possit ea quocunque velit inflectere, nec ullus impedire potest, quo minus hoc præstet, aut qui huic ejus voluntati resistat, cum plena penes ipsum sit horam mediorem seu auxiliorum collatio, idque in iis circumstantiis, in quibus videt infallibiliter habitura effectum.

VI.
Difficilis loci cuiusdam S. Augustini explicatio.

Et per hæc patet ad ea, quæ supra, numero primo ex S. Augustino sunt allata. Difficilis est, quod ex eodem Sancto Doctore affertur de bono perseverantia, cap. 14. ubi de Tyriis & Sidoniis loquens, sic habet: *Quoniam ut crederent non erat eis datum, etiam unde crederent est negatum*: ergo juxta S. Augustinum, ideo non dedit iis Deus media, quibus fidem consequerentur, quia efficaciter antea eam non intenderat. Probabiliter tamen explicari potest hic locus S. Augustini, non de intentione finis, & electione mediorem, sed de tempore & aternitate; quasi diceret, ideo in tempore iis non fuisse concessa signa illa externa, & alia media efficacia ad fidem consequendam, quia Deus ab aeterno illa iis concedere non decreverat: & hoc sensu non erat eis datum ut crederent, efficaciter nimirum, quamvis semper habuerint media ad hoc sufficientia.

SECTIO TERTIA.

Solvuntur alia argumenta pro præfinitione nostrorum actuum. Vbi de speciali Dei amore erga electos.

I.
Obj. Media sunt propter finem.

OBJICITUR secundò: media sunt propter finem, ergo media efficacia propter finem efficaciter intentum. Confirmatur: nisi enim dicitur Deus hoc modo actus bonos prædestinatorum præfinire, explicari nequit, in quo singularis ille Dei erga electos amor consistat.

II.
Ostenditur, ex instantione finis inefficace posse dari media efficacia.

Ad argumentum simul & confirmationem, respondetur, cum ex voluntate conditionatâ salvandi omnes, quæ communis est prædestinatis & reprobis, dederit Deus Christum, utpote qui non pro prædestinatis tantum missus est, sed etiam pro reprobis, & ut omnes homines salvi fierent, ut supra ostensum est Disp. 38. cum inquam, ex voluntate illâ conditionata dederit Deus Christum, nullum est donum tam eximium, quod ab eadem voluntate viâ intentionis procedere nequeat, dicente Apostolo ad Roman. 8. v. 32. *Qui proprio filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum, quomodo non etiam cum illo omnia nobis donavit?* Quasi diceret, ex illo amore donat, quicquid donat. Sicut ergo donum omnium præstantissimum, nempe Incarnatio, potuit ex illâ voluntate provenire, à fortiori auxilium congruum, & gratia quævis efficax ex eadem poterit procedere; nec est cur quicquam causam efficaciorum desideret, cum sit efficax respectu longè majoris boni.

III.
In quo specialis Dei in electos amor consistit.

Ex illâ ergo voluntate, & nullâ aliâ antecedente, dat Deus quibusdam auxilia congrua & efficacia, in illis scilicet circumstantiis gratias suas distribuens, in quibus novit eas habituras effectum, & insuper peculiariter complacens quòd sint effectum habitura: & in hoc consistit specialis Dei amor: & misericordia erga electos: gratia etiam sic collata fertur rationem specialis beneficii, quodque infert & requirit peculiarem aliquam complacentiam & effectum; simul cum cognitione majoris efficaciam, & hoc sensu vult Deus gratiam illam ut efficacem: id est advertens illam esse efficacem, seu habituram affectum, estque majus beneficium, non quidem physicè, cum in entitate physicâ possit hæc gratia esse æqualis tantum cum non efficace, imò aliquando minor.

Qua gratia conatur specialiter beneficium.

Est itaque gratia efficax majus beneficium moraliter, quia nimirum in morali estimatione hominum prudentum, præstantior magisque æstimabilis censetur gratia, quando effectura est ut quis consentiat, quam quando id non est effectura. Complacet ergo Deus in illo auxilio videns illius excellentiam moralem præ altero, quod non est elicitorum consensum, & præterea cooperatur illi gaudente de consensu ex illo fecuturo. Eligendo tamen, seu præfiniendo, id est efficaciter intendendo dare hoc medium, non propterea præfinit consensum inde secuturum, licet videat fore ut consensum ex illo sequatur.

Objicitur tertio: Deus quibusdam salutem interdum, & finalem perseverantiam revelat, ex quâ revelatione occasione ipsi perseverandi, & salutem consequendi accipiunt, ergo Deus hanc eorum perseverantiam præfinit. Respondetur primò, transeat totum, nihil enim hoc facit contra nostram conclusionem supra sectione primâ, num. 7. positam, ubi dixi Deum ut plurimum actus bonos prædestinatorum non præfinire, quamvis interdum fortassis in particulari aliquo casu id præstet.

Respondetur tamen secundò, ad perseverantiam, vel alterius cujuscunque rei revelationem nil opus esse præfinitione, sed sufficit rem illam à Deo certò sciri per scientiam conditionatam. Sicut I. Reg. 23. v. 11. revelavit Deus Davidi, si illam in civitate Ceilâ, fore ut Saul eò descenderet, & ut Ceilitæ cum Sauli traderent, cum tamen Deus illum Saulis defensum, & Ceilitarum prodicionem nec præfinivisset, nec præfinire potuisset, cum præfinire nequeat peccatum, ut supra, sect. 1. num. 8. ostendi.

Ad id verò, quod ultimo loco in objectione additur, quosdam ex perseverantiâ suâ illis revelatâ occasionem sumere perseverandi: quamvis ad præsentem quæstionem non omnino pertineat (cum sive Deus actus nostros bonos præfiniat, sive non, par quoad hoc sit difficultas) dico nihilominus, etsi ex revelatione sumere quis occasionem possit ad virtutem majore cum fervore, & alacritate animi, ad finem usque vitæ exercendam, & hæc perseverantiâ circumstantia inde provenire queat, perseverantia tamen quoad substantiam à revelatione pendere non potest, sic enim daretur mutua prioritas, nam & revelatio à perseverantiâ, & perseverantia à revelatione penderet. Unde si hæc quoque alacritas fuisset alicui à Deo prædicta, sicque omnes circumstantiæ revelatæ, perseverantia non solum quoad substantiam, sed nec quoad alacritatem, aut ullam omnino circumstantiam à revelatione dependere posset.

Objicitur quartò: hic modus providentiæ est perfectior, si nimirum Deus actus nostros, & perseverantiam ad finem vitæ in virtutis exercitatione prædefiniat. Respondetur, si per perfectiorem providentiâ modum intelligatur, fore ut certius quis consequatur salutem, si actus ejus boni præfiniantur, quam si Deus ex scientiâ conditionatâ det ei

IV.
Quo sensu gratia efficax sit magis benevolentem præficienti.

V.
Quod Deus interdum quibusdam bonam eorum opera facere velit, non erga illum præfinitur.

VI.
Ad rationem alacritatis revelationem sufficientem illam per scientiam conditionatam.

VII.
Ex perseverantiâ revelatâ alacritatem occasionem sumere potest perseverandi.

Quid sit perfectioris providentiæ circumstantia sufficienter revelata.

VIII.
Objicitur, modum providentiæ per præfinitionem esse perfectiorem.